

SIAMO DI NUOVO INSIEME

*Buona
Pasqua*

NR. 16-17 ■ SERIE NOUĂ ■ IANUARIE-MARTIE 2010

FONDATA ÎN 2007 ■ ISSN 1843-2085 ■ REVISTĂ EDITATĂ DE ASOCIATIA ITALIENILOR DIN ROMÂNIA **RO.AS.IT.** CU SPRIJINUL FINANCIAR AL GUVERNULUI ROMÂNIEI, PRIN DEPARTAMENTUL PENTRU RELATII INTERNETICE

Sărbători fericite, Buona Pasqua!

După o iarnă lungă și grea, în care, însă, evenimentele culturale nu ne-au lipsit, iată-ne ajunși în preajma Sfințelor Paști, care se vor sărbători în acest an, împreună, de către credincioșii catolici și ortodocși.

Sărbătoarea Paștelui este asociată cu primăvara, iar retrezirea la viață a naturii și a oamenilor simbolizează noua viață redobândită de creștini prin crucificarea și învierea lui Iisus.

Paștele, cea mai importantă sărbătoare creștină a anului, a fost sărbătorit pentru prima dată în jurul anului 1400 înainte de Hristos.

Cuvântul Paști/Paște provine în limba română din forma bizantino-latină Pastihae a cuvântului de origine evreiască Pesah (trecere), moștenit de evrei de la egipteni. Evreii numeau Paseha (Paști) – sau sărbătoarea azimilor – sărbătoarea lor anuală în amintirea trecerii prin Marea Roșie și a eliberării lor din

robia Egiptului, care se prăznuia la prima lună plină de după

echinoctiul de primăvară.

Vechiul Testament conține „instrucțiunile” date de

Dumnezeu pentru sărbătorirea Paștelui, lui Moise. În această zi, evreii din antichitate își aminteau de faptul că Dumnezeu i-a salvat de robia în care se aflau în Egipt și au sărbătorit ieșirea din Egipt prin sacrificarea unui miel, cu sângele lui fiind unse ramele de lemn ale ușilor de la casele în care locuiau.

Se spune că sângele mielului oferea o garanție, un semn vizibil prin care

credincioșii dădeau de înțeles că au luat în serios avertismentul lui Dumnezeu, pentru că în acea noapte, îngerul morții trimis de Dumnezeu a trecut prin Egipt și a omorât toți fiii întâi-născuți ai egiptenilor în casele care nu aveau pe ușă sângele mielului, în schimb, în casele israeliților nu a murit nimeni, pentru că aceștia ascultaseră porunca lui Dumnezeu.

...În anul 30 al erei creștine, știind de iminența morții Sale, Iisus a voit să celebreze cina pascală împreună cu discipolii Săi. La Cina cea de Taină, El le-a vorbit ucenicilor despre vărsarea sângelui Său și despre mântuirea pe care acest eveniment o va aduce lumii.

Din acel moment, Paștele a căpătat o nouă semnificație pentru creștini, nu se mai comemora eliberarea din Egipt, ci moartea și învierea lui Iisus. Victima sacrificată nu mai era mielul, ci însuși Iisus Hristos, iar sângele Lui nu mai ungea stâlpii casei sau altarul templului, ci era vărsat pentru mântuirea întregii omeniri. Eliberarea nu mai era din Egipt, ci din sclavia păcatului.

De Paști se sărbătorește Învierea lui Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu, și de când, a treia zi, după scripturi, de la savârșirea Lui pe cruce și punerea în mormânt, femeile purtătoare de mir au găsit mormântul gol, pentru că Hristos înviase.

Hristos a dobândit astfel cea mai strălucită biruință care s-a văzut vreodată: biruința împotriva morții și răutății omenești, biruință ce a putut fi tăgăduită, însă nu i-a putut fi luată niciodată.

Acum, în preajma Sărbătorilor Pascale, tuturor membrilor și colaboratorilor noștri, indiferent de religie, le transmit:

Sărbători fericite, Buona Pasqua!!!

Mircea Grosaru

- 04 **RO.AS.IT. a spus prezent la „primăvara cărții”**
- 05 **Frumoasă ești, Italie!**
- 05 **Salon Sorana Coroamă Stanca**
- 06 **Noduri italiene. Evoluție, limbaj, stil**
- 08 **Și a fost „Vremea... Carnavalurilor”**

EVENTI / EVENIMENTE

12 **Accademia Teatro alla Scala din Milano
în parteneriat cu ONB**

14 **Icoana Casei la Muzeul Național al Satului**

16 **Sentimenti in dialogo – itinerar
fotografic româno-italian**

CULTURA / CULTURĂ

17 **Antonio Furnari, tenorul cu inima jumătate italiană, jumătate românească**

18 **Povești pe strada Libertății. Interviu cu Natalia Pesamosca**

21 **Poezia și Gloria la Institutul Italian de Cultură din București**

22 **Mistere venetiene**

23 **Franco Midiri. Un turneu de largă respirație**

24-25 **Drumul speranței / Veneti in Romania / 20 de limbi minoritare...**

26 **Italianul din Buhuși**

28 **O nouă lege în sprijinul firmelor**

GIURIDICA / JURIDIC

29 **Pagina dei lettori / Rubrica cititorului**

30 **Notizie / Știri**

GENNAIO-MARZO 10 03

RO.AS.IT. a spus prezent la

Primăvara cărții

La invitația Departamentului pentru Relații Interetnice din cadrul Guvernului României, Asociația Italianilor din România – RO.AS.IT. – a participat la **Cea de-a XV-a ediție aniversară a Salonului de carte, presă și**

muzică București organizat de AMPLUS International Ltd. la începutul acestei mult așteptate primăveri (3-7 martie).

Găzduit de Muzeul Național de Istorie a României, **Salonul de carte, presă și muzică** s-a desfășurat sub egida 2010 - *Anul Internațional al apropierii între culturi*, așa cum acest an a fost declarat de

UNESCO. Evenimentul, aflat la cea de-a XV-a ediție, a reunit peste 100 de participanți: edituri, importatori și distribuitori de carte, fundații, societăți și institute culturale, instituții de învățământ superior, unități muzeale, reprezentanți mass-media etc.

Pe lângă cărți, standurile au etalat publicații periodice, lucrări muzicale, CD-uri și DVD-uri.

S-a dorit ca prin prețurile promoționale și diversitatea registrului tematic al exponatelor, și mai ales al cărților, să fie atras spre lectură, spre muzică, un larg public, de toate categoriile de vârstă și socioprofessionale, dar mai ales tinerii.

La festivitatea de deschidere, dl. Markó Attila, Secretar de Stat la Departamentul de Relații Interetnice al Guvernului României (D.R.I.) a apreciat că acest Salon și-a lăsat o amprentă serioasă în șirul evenimentelor editoriale, subliniind totodată faptul că o prezență semnificativă la manifestare o constituie standul D.R.I., care sub genericul *Interculturalității*, a reunit etniile din România, cu specificul lor național, redat prin cărți, publicații periodice, pliante, afișe, muzică, costume, artă, tradiții, obiceiuri. Prezența minorităților naționale la asemenea manifestări, alături de mari edituri, va continua și în viitor cu mărturiile ale vieții și creației fiecărei etnii.

Cu timpul, alte saloane mai titrate au dispărut din peisaj, dar acesta a rezistat și s-a dezvoltat, iar parteneriatul cu asociațiile minorităților naționale nu reprezintă simple exerciții de imagine, ci prezența unor actori culturali cu o voce din ce în ce mai puternică, a apreciat dl. inspector guvernamental Virgil Nițulescu.

Pentru exponatele sale, RO.AS.IT. a beneficiat de un spațiu generos în cadrul *Standului Interculturalității Etnice*, unde a etalat cărți editate de Asociație în ultima perioadă de timp, colecția revistei sale *SIAMO DI NUOVO INSIEME*, CD-uri cu muzică italiană și românească în interpretarea cunoscuților muzicieni Alex Tomaselli și Antonio Furnari, tablouri ale mult apreciatei artiste plastice de origine italiană Angela Tomaselli, precum și o mini-expoziție dedicată măștii venețiene, operă a creatorului handmade, Constantin Conghilete.

Standul RO.AS.IT. a atras numeroși vizitatori, atât prin materialele expuse, cât și prin alte activități complementare. Dintre acestea semnalăm lansarea CD-ului *The best of...* al reputatului și atât de îndrăgितului tenor italian care ne încântă cu arta sa de ani buni, pe meleagurile noastre, Antonio Furnari și excelentul său recital de muzică italiană și românească, încheiat cu o sesiune de autografe.

G.T.

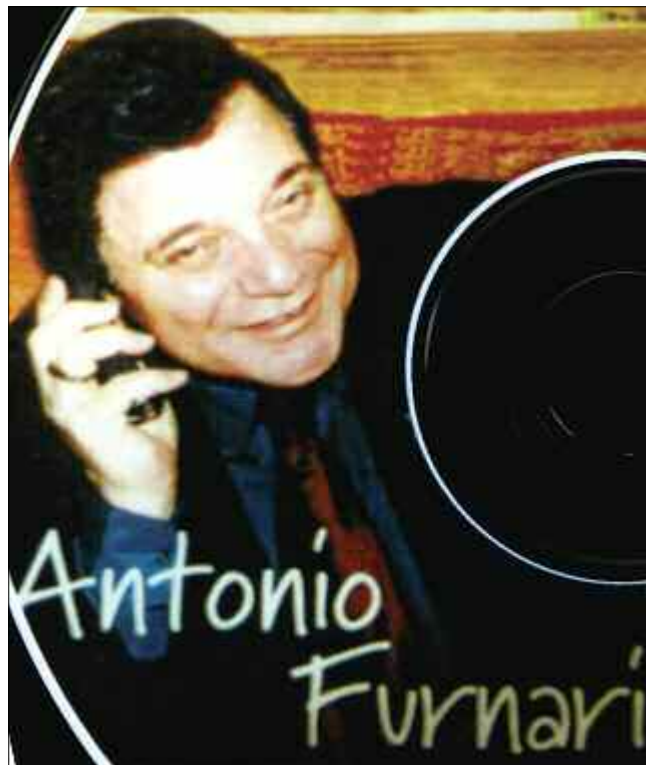
Frumoasă ești, Italie!

Pe parcursul celor cinci zile de expoziție, standul RO.AS.IT. a fost vizitat de sute de persoane, care au primit exemplare ale revistei *SIAMO DI NUOVO INSIEME*, precum și cărți despre reprezentanți de marcă ai etniei sau cursuri de limbă română pentru italieni.

Ziua de 4 martie a fost una specială. Atunci a avut loc lansarea albumului cu cele mai frumoase melodii interpretate de tenorul Antonio Furnari. Cuvântul introductiv al ceremoniei a fost rostit de Ioana Grosaru, vicepreședintele RO.AS.IT. După ce l-a prezentat pe maestrul Furnari și i-a mulțumit pentru gestul prin care acesta a cesionat Asociației drepturile de autor ale albumului său, doamna Grosaru a făcut un anunț în premieră: „Prima melodie de pe album, *Frumoasă ești Italie!*, va fi imnul oficial al Asociației Italianilor din România. Este felul nostru de a-i mul-

țumi domnului Furnari”. La rândul său, Mircea Grosaru, președintele RO.AS.IT., a ținut să îi mulțumească lui Antonio Furnari: „Este un artist care nu mai are nevoie de nici o prezentare. Am început să râd atunci când mi-a spus că prin lansarea acestui album îl ajutăm să redevină cunoscut. Antonio Furnari este o celebritate”.

Alex Tomaselli, un reprezentant de frunte al noului val de artiști etnici italieni din România, a povestit: „Am avut ocazia să mă aflu pe aceeași scenă cu maestrul Furnari, acum câțiva ani. Am văzut schimbarea la față a publicului atunci când i-a fost pronunțat numele. Oamenii îl iubesc cu adevărat”. În final, actrița Doina Ghițescu i-a oferit o floare tenorului, care a susținut un minirecital, dând prilejul domnilor din audiență să invite doamnele la dans.

Stocul de CD-uri pus în vânzare s-a epuizat imediat. În viitor se va scoate o nouă serie.

Victor Partan

In memoriam

Salon Sorana Coroamă Stanca

Ca în fiecare din ultimii doi ani ce au trecut de la plecarea ei spre cele veșnice, și anul acesta, Asociația Italianilor din România – RO.AS.IT. – a celebrat-o, în preajma zilei sale de naștere (24 ianuarie), pe cea care i-a fost membru de onoare și mentor spiritual, încă de la înființare.

A devenit o tradiție pentru RO.AS.IT. să îi strângă la un loc, cu această ocazie, pe cei care au cunoscut-o și nu au încetat să o prețuiască pe eminenta regizoare și om de televiziune, Sorana Coroamă Stanca.

Printre cei care au evocat-o, prieteni și colaboratori de-a lungul anilor: prof. dr. Otilia Dorotea Borgia, Miranda Călugărescu, Ioana Grosaru, Anca Filoteanu, și ca la fiecare comemorare, fiul artei, dr. Radu

Coroamă, dar și alți apropiați, care au ținut să povestească o întâmplare deosebită din viața sau activitatea celei care a fost nu doar regizoare de excepție, ci și scriitoare, dramaturg, publicist, critic teatral și literar, eseist, cadru universitar.

Și-n seară, un moment aparte, când actrița Doina Ghițescu a citit o impresionantă scrisoare adresată Soranei Coroamă Stanca de către scenografa Hristofenia Cazacu, prietenă și colaboratoare de-o viață a acestei mari doamne a teatrului românesc.

Evocările au fost completate cu secvențe din viața și activitatea Soranei Coroamă Stanca, din filmul „Mari familii. Cazabanii”, realizat de Anca Filoteanu.

Apoi, așa cum îi plăcea Soranei Coroamă, participanții

au urmărit un recital de poezie și muzică.

Actrița Doina Ghițescu a recitat, cu vocea ei inconfundabilă și cu mult har, versuri de Dominic Stanca (soțul Soranei), iar momentele muzicale au fost susținute de elevi ai Liceului de muzică „George Enescu” din București: Paul Răducanu, Ana Elena Albu, Sorin Spasimovici și profesoarele lor, dr. Doina Florișteanu și Lucica Nicolae. Acestora li s-a alăturat elevul Alberto Drăghici de la Liceul de artă „Hariclea Darclée” din Brăila.

Actorul Adrian Păduraru a jucat cu vervă, talent și zâmbetu-i cuceritor, rolul moderatorului.

Evoluție, limbaj, stil

Noduri italiene

Cu prilejul celebrării a 130 de ani de relații diplomatice italo-române, Ministerul Italian al Afacerilor Externe, Ambasada Italiei la București și Muzeul Național de Artă al României au prezentat în Rotonda Sălii Auditorium a muzeului, expoziția **Noduri italiene. Cravata – evoluție, limbaj și stil**, avându-i drept curatori pe arh. Luciano Calosso și Enrica Barbano, emisari ai Asociației Colosseum din Roma.

O cravată înnodată bine este primul pas serios în viață

Oscar Wilde

Am asistat la o expoziție inedită, o expoziție surpriză, un eveniment despre mitul cravatei, acest accesoriu prin excelență al bărbaților, semn distinctiv al gustului și al obiceiului unei epoci. Organizatorii ne-au oferit o adevărată călătorie în timp spre a cunoaște tradițiile și schimbările prin care a trecut cravata.

Spre deosebire de avantajul de care se bucură doamnele, care dispun de un întreg arsenal de accesorii, începând cu bijuteriile și poșetele și terminând cu tocurile, cravata este unicul accesoriu al eleganței masculine. Ea este mister și seducție, eleganță și stil, iar marii stilisti italieni au reprezentat întotdeauna avangarda în domeniu. Se estimează că 80% din producția de cravate de calitate medie-înaltă

provine din Italia sau, cel puțin, din materiale italienești.

Dar cum expoziția a fost prefațată de Ambasadorul Italiei la București, E.S. Mario Cospito, este preferabil să dăm cuvântul domniei sale, a cărui admirabilă sinteză nu o putem egala: „*Cravata – spunea Excelența Sa – este fără îndoială, unul din cele mai importante accesorii ale îmbrăcăminții de tip masculin, tipic civilizației occidentale, dar deja în folosință și în toate celelalte părți ale lumii. Despre cravată începe să se audă efectiv, în anul 1692, când un accesoriu similar a apărut la gâtul trupelor mercenare croate înrolate de către Ludovic al XIV-lea; soldații își acopereau gâtul cu o bucată de in, care de obicei era numită «kravatska».*”

În realitate, un strămoș îndepărtat al acestui accesoriu își face apariția în timpul Imperiului Roman, când luptătorii foloseau „il focale”, adică o bandă dintr-un strat subțire și transparent, pentru a-și apăra gâtul de frig. Revoluția franceză și eleganța engleză colonială fac ca acesta să reprezinte un accesoriu comun în anii '800, chiar dacă era un stil îndepărtat de acela pe care îl cunoaștem noi astăzi.

În secolul trecut, Italia a fost țara care a afirmat într-o mare măsură stilul în vogă al cravatei. Italia este astăzi lider mondial în producția acestui accesoriu, iar cele mai importante firme din domeniul modei în Italia au în cataloagele lor, cele mai frumoase și mai delicate modele ale acestui

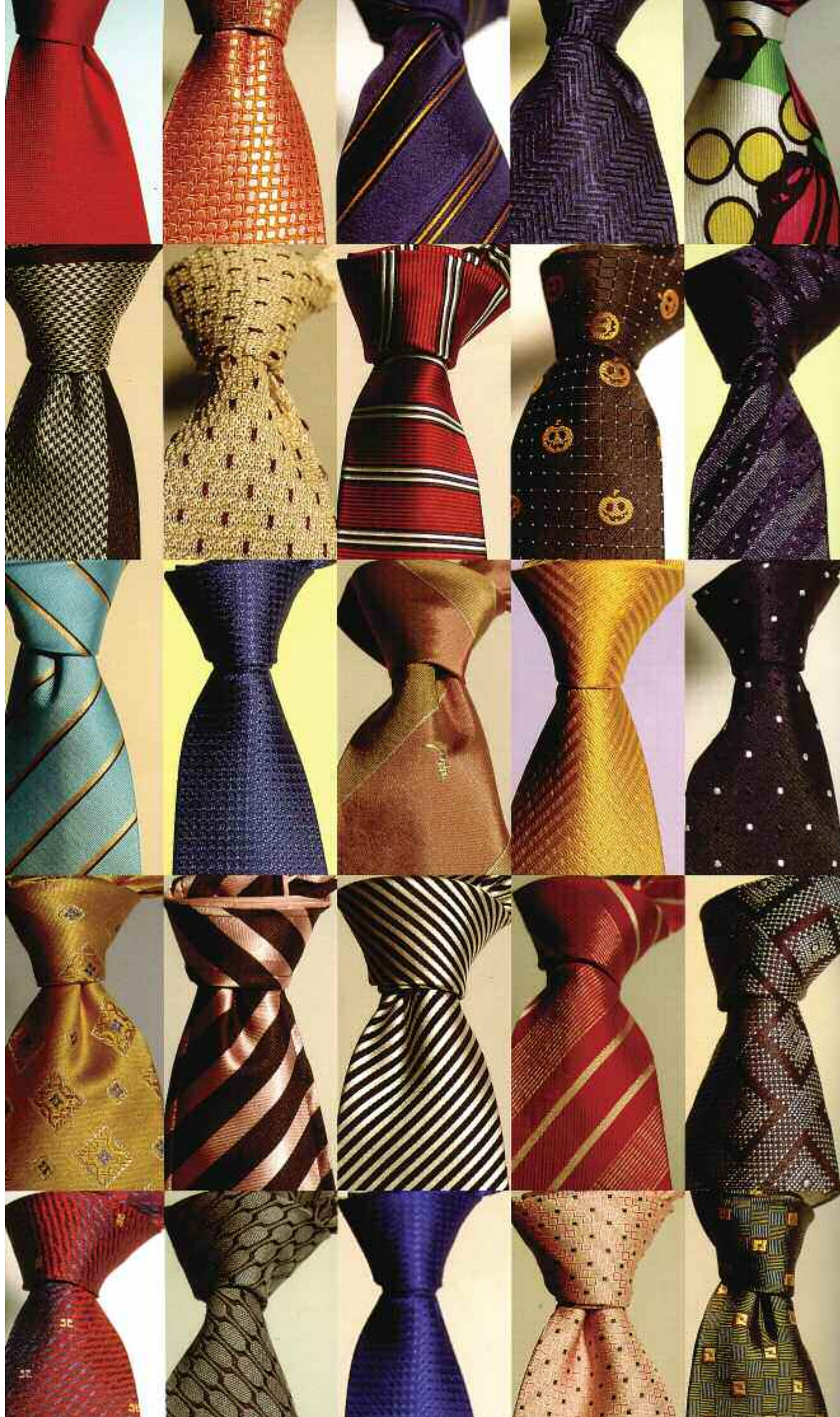
accesoriu masculin. ...Materia-lul, culoarea, lungimea, stilul nodului și modul de a purta cravata, sunt elementele ce stau la baza alegerii utilizatorului. Mai mult decât atât, după cravată se poate recunoaște adesea profesia aceluia care o poartă (noi, diplomații, știm câte ceva despre asta), dar și naționalitatea (nu este un mister că prietenii noștri francezi preferă cravatele în culori aprinse, în timp ce supușii riguroși ai Reginei optează pentru cravate mai subțiri și în culori mai sobre...

În calitate de italian, îmi face plăcere să mă gândesc că eleganța masculină se recunoaște și după cravata pe care o porți, un accesoriu care după stil, model și creativitate reprezintă dintotdeauna cel mai bun „made in Italy”.

Printre invitații de marcă la deschiderea acestei expoziții unicat, s-a numărat și Ilie Năstase, căruia în acest cadru i s-a înmănat din partea Președintelui Italiei, Giorgio Napolitano, Ordinul „Stella della Solidarietà” în grad de Cavaler, pentru eleganță, sportivitate și creativitate, pentru stima și amicitia demonstrate pentru Italia și Comunitatea italiană din România.

Din partea sa, Ambasadorul Italiei i-a dăruit strălucitului tenisman o superbă cravată, bineînțeles, italienească, odată cu urarea de-a „purta acest splendid accesoriu, cu eleganța care-l caracterizează”.

Gabriela Tarabega

Sensation 2010, 6 sensi x 6 sestieri

6-16 febbraio

Scurt istoric al Carnavalului de la Veneția

Carnavalul de la Veneția s-a „născut” în secolul al XI-lea, când ducele de Veneția a reușit să îl învingă pe patriarhul Ulrich. Pe atunci, carnavalul însemna o adunare populară. Participanții nu erau mascați. Ei asistau la o coridă și primeau de mâncare. Abia în 1436 s-a stabilit că trebuie purtate măști și costume. În secolul al XV-lea, carnavalul a luat forma unui dans războinic, reprezentând lupta creștinilor împotriva arabilor. Deasupra Veneției trebuia să zboare un porumbel alb, simbolul zborului unui înger. Treptat, s-au introdus jocurile de artificii, care încheiau

fiecare carnaval. La manifestare, care și-a cunoscut momentul de glorie în secolul al XVIII-lea, participau toți oamenii importanți ai Europei. Sub anonimatul asigurat de masca de pe față, cei care luau parte la carnaval aveau tendința să exagereze cu dezmățul. La un moment dat, însuși Papa a cerut mai multă decență și a recomandat să se revină la tema religioasă.

Carnavalul a fost interzis atunci când Veneția a devenit provincie austriacă. Mai existau doar niște petreceri private, care au fost sistate și ele pe timpul lui Mussolini.

În vremurile noastre, Carnavalul de la Veneția

a devenit unul dintre cele mai faimoase din lume. Nu mai puțin de 300.000 de turiști au venit, anul acesta, într-o singură zi, să asiste la „zborul îngerului”.

Și a fost „Vremea...”

Asociația Italienilor din România – RO.AS.IT. a organizat, în cadrul unui proiect de parteneriat cu Uniunea Elenă din România, o seară de prezentare de tradiții de primăvară, intitulată „E vremea... Carnavalurilor”.

Oaspeții au fost întâmpinați cu salutul „**Sior maschera!**”, adresat dintotdeauna celor care participă la balurile mascate.

Evenimentul s-a desfășurat în două etape. Mai întâi, reprezentanții ai celor două etnii și invitații lor s-au adunat, pe 18 februarie, la sediul RO.AS.IT., acolo unde au povestit, au cântat și au dansat așa cum cer

tradițiile, iar pe 20 februarie, la Uniunea Elenă din România, gazdele au reamintit, la rândul lor, istoria devenirii petrecerilor de tip carnaval din antichitate și până în zilele noastre și i-au răsfățat pe cei prezenți cu un impresionant spectacol de dansuri tradiționale și o paradă a costumelor, agrementat cu umoristice inserții tematiche.

A fost premiată cea mai reușită costumație, iar grupuri artistice reprezentând cele două etnii au oferit momente de divertisment. Seara s-a încheiat cu un dans pe cinste, pe muzica formației „Prea târziu”.

Evenimentul creat de RO.AS.IT. a debutat cu vernisarea expoziției de măști „Masca venețiană”, realizată de Constantin Conghilete, creator handmade, care mărturisea: „Masca reprezintă o stare de spirit. Poate să ascundă ceva, dar poate și să spună multe. Purtătorul ei este învăluit în mister. Am fost fascinat încă din copilărie de măștile venețiene și la un moment dat am început să făuresc astfel de măști”.

Partea de carnaval a fost deschisă de alocuțiunea Ioanei Grosaru, vicepreședintă RO.AS.IT., inițiatoarea evenimentului. „În

Carnavalurilor”

fiecare an, înainte de venirea primăverii, comunitățile de italieni organizează carnavaluri, așa cum la Veneția are loc unul dintre cele mai faimoase carnavaluri din lume. Prietenii greci au propus să reluăm și noi tradiția carnavalului, care vine din timpuri străvechi. Este seara în care tradițiile elene și cele italiene se împletesc și creează bună dispoziție”, a spus doamna Grosaru, pe fondul sonor al muzicii italiene.

Apoi, profesoara Mara Chirițescu, cu farmecu-i bine cunoscut, a vorbit despre istoria Carnavalului de la Veneția, care își are originile în secolul

al XI-lea și care a trecut prin momente deopotrivă glorioase, dar și de restricte.

În continuare, actrița Doina Ghițescu a adus zâmbetul pe buzele audienței, într-un moment prelungit de divertisment, urmat de recitalurile interpretului Antonio Pagarini și cantautorului Octavian Mândruță. S-au cântat șlagăre italiene și autohtone, participanții la carnaval fiind invitați la dans.

Artiștilor consacrați li s-au alăturat elevi talentați ai unor licee de muzică din București și Brăila, precum Sorin Spasimovici sau Alberto

Drăghici, care au interpretat cântece italienești.

Seara nu se putea încheia fără degustarea unor produse tradiționale și a unui vin roșu 100% italianesc.

Accademia Teatro alla în parteneriat cu Opera

O „Academie” pentru toate profilurile profesionale din domeniul artelor spectacolului în România! Un centru de perfecționare pentru artiști, tehnicieni și manageri după modelul și în colaborare cu **Accademia Teatro alla Scala** din Milano este ceea ce ne pregătește **Opera Națională București** (ONB) pentru următorii trei ani.

Departamentul de training al celui mai celebru teatru din Italia va lucra îndeaproape cu prima scenă lirică din România în cadrul proiectului european **studiOpera**, un program cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007-2013, „Investește în oameni!”.

Proiectul urmărește **formarea profesională specifică pentru meserii de scenă și abilități de management cultural în domeniul artelor spectacolului**, fiind implementat pe parcursul a trei ani de către ONB – prin Studioul Experimental de Operă și Balet „Ludovic Spiess” (SEOB) – în parteneriat cu **Accademia Teatro alla Scala** din Milano și firma de consultanță în management, **SVASTA Consult România**. Proiectul are ca scop înglobarea în sistemul artelor spectacolului din România a celor mai bune competențe existente în străinătate, printr-o extindere a modelului formativ al Accademiei Teatro

alla Scala pe teritoriul țării noastre.

Prezentarea proiectului a avut loc în cadrul unei conferințe de presă organizate la finele lunii ianuarie de către Opera Națională București, în prezența Excelenței Sale, domnul Mario Cospito, ambasadorul Italiei la București, a domnului Cătălin Ionescu Arbore, director general al ONB, Mihai Svasta, Managing Partner al firmei de consultanță în management – SVASTA Consult și a doamnei Anda Tăbăcaru Hoge, coordonatorul SEOB și managerul proiectului. Din partea Accademiei Teatro alla Scala au participat directorul general Luisa Vinci și directorul adjunct Nadia Nigris.

Moderatorul întâlnirii, dl. Cătălin Ionescu Arbore, și-a exprimat satisfacția privind lansarea proiectului **studiOpera**: „Sunt bucuros că un proiect de asemenea importanță pentru instituțiile de spectacol din România se va desfășura în cadrul Operei Naționale București și sunt sigur că rezultatele obținute vor ridica nivelul profesional al angajaților ONB”. În continuare, a dat citire mesajului de sprijin transmis de dl. Nicholas Payne, directorul Asociației Opera Europa, organizație internațională din care fac parte atât ONB, cât și Accademia Teatro alla Scala: „... este binevenit faptul că departamentul de training al celui mai celebru teatru din Italia va lucra îndeaproape cu prima scenă lirică din

România. Proiectul este un prim exemplu de beneficii ce pot deriva dintr-o colaborare mai strânsă a diferitelor instituții culturale din Europa” – se menționează în mesaj.

Interesul sistemului teatral românesc față de metoda pedagogică a Accademiei s-a născut din contactele din ce în ce mai frecvente pe plan internațional ale acestei instituții, contacte ce au condus și la inițierea proiectului **studiOpera**, ce are ca lider Opera Națională București.

Prezentând profilul profesional al partenerului italian, dna Luisa Vinci a subliniat importanța activității de promovare desfășurate de Academie la nivel internațional în ultimii trei ani, exemplificate printr-o serie de evenimente, schimburi didactice și proiecte speciale cu alte instituții, teatre și instituții academice din lume.

„În toate etapele proiectului, firma SVASTA Consult va pune la dispoziție experți în training – specialiști în organizare și furnizare training – pentru derularea în bune condiții atât a perioadei de cercetare, cât și a activităților de instruire” a spus dl. Mihai Svasta, Managing Partner în firma SVASTA Consult România.

Proiectul **studiOpera** prevede într-o primă etapă (ce a demarat în noiembrie 2009 cu finalizare în iulie 2010), realizarea unei cercetări ample, care implică întregul sistem de formare

Scala din Milano Națională București

profesională din România, de la instituții de învățământ superior până la actori sociali, cu scopul de a descoperi lacunele și a identifica nevoile de formare profesională. În a doua etapă (august 2010 – iunie 2011) vor fi stabilite liniile generale de desfășurare ale cursurilor pilot ce răspund nevoilor categoriilor profesionale vizate de proiect, prin crearea unei echipe de formatori în cadrul Operei Naționale București, printr-un program de schimb între Italia și România. În a treia etapă (iulie 2011 – iunie 2012) se va organiza o selecție a participanților la cursurile oferite nu numai celor care profesază în instituții de spectacol, dar și persoanelor externe care doresc să urmeze o formare profesională în domeniul artelor spectacolului.

Proiectul se desfășoară în cadrul SEOB, studio ce are el însuși ca scop principal perfecționarea profesională a tinerilor artiști lirici și balerini. „Cursurile prevăzute în următoarele etape ale proiectului vor reprezenta întâlniri unice cu mari personalități ale Teatrului La Scala, care le vor marca în mod cert cariera profesională”, a declarat dna Anda Tăbăcaru Hoge, managerul proiectului.

Specializarea în meseriile de scenă reprezintă o acțiune necesară și prioritară în procesul de realizare tehnică a spectacolului, iar proiectul **studiOpera** poate asigura dezvoltarea și îmbunătățirea

calităților profesionale ale persoanelor implicate, beneficiind de experiența specialiștilor Teatrului La Scala.

**Departamentul de training
al celui mai celebru teatru
din Italia va conlucra
îndeaproape cu prima scenă
lirică din România**

La Muzeul Național al Satului,

Icoana Casei

În prima lună a acestei primăveri, Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti“ a oferit publicului său statornic, bucuria de a vizita expoziția *Icoana Casei. Colecția Petru și Andrei Costin* din Republica Moldova.

Realizată sub egida Ministerului Culturii din Republica Moldova, Ambasadei Moldovei la București și Ministerului Culturii și Patrimoniului Național din România, expoziția găzduită în sala „Gheorghe Focșa“ a muzeului a prezentat 100 de icoane, dintre cele mai

valoroase, ale colecționarilor Petru și Andrei Costin, datate între secolele al XVIII - lea și al XX - lea și aparținând spațiului creștin-ortodox românesc și rusesc.

La vernisajul expoziției au rostit scurte alocuțiuni *conf. univ. dr. Paulina Popoiu*, director general al Muzeului Național al Satului, *vice-ministrul Republicii Moldova, Gheorghe Postică*, *dr. Vasile Timiș*, Secretar de Stat în Ministerul Român al Culturii și Patrimoniului Național, *prof. dr. Demir Dragnev*, membru corespondent al Academiei de Științe din

Republica Moldova și colecționarul *Petru Costin*, care au subliniat importanța alăturării în expoziție a icoanelor pictate în cele două stiluri reprezentative pentru spațiul moldav, precum și fericita lor prezentare în această perioadă a anului, marcată de reculegere și penitență, premergătoare mării sărbători creștine a Sf. Paști.

În doar o sută de icoane ni s-au înfățișat peste treizeci de teme iconografice din Vechiul și Noul Testament, predominantă fiind cea a Maicii Domnului cu Pruncul, în mai multe ipostaze: *Maica*

Domnului – Alinarea Durerii, Maica Domnului – Bucuria celor necăjiți, alături de Acope-rământul Maicii Domnului, Maica Domnului din Kazan, Maica Domnului din Vladimirsk sau Eleusa, Maica Domnului din Tihvinsk, Maica Domnului din Kozelsk și altele. Alături de acestea ne-am bucurat și de cele înfățișând scene din Viața Sfintei Fecioare sau chipuri ale sfinților consacrați și sfinților – personalități religioase ale vremii, canonizați de către biserica Ortodoxă, ca și de impresionantele imagini ale Domnului nostru Iisus

Hristos – Iisus Pantocrator (unul din numele sub care este descris Divinul), sau de viața și patimile lui Iisus, zugrăvite în: Nașterea, Întâmpinarea Domnului Iisus Hristos, Fuga în Egipt, Botezul Domnului Iisus Hristos, Duminica Floriilor, Răstignirea, Învierea.

Piese din *Colecția de icoane Petru și Andrei Costin*, tată și fiu, au mai fost expuse la Muzeul Național de Istorie și Arheologie din Chișinău și la Muzeul „Vasile Pârvan” din Bârlad.

În cadrul expoziției au mai fost și alte reprezentări iconografice, pe care vizitatorii ce au trecut pragul muzeului

Muzeul Cultural și Patrimonial Național din România
Muzeul Național de Istorie și Arheologie
Muzeul "Vasile Pârvan" din Bârlad

Ministerul Culturii și Patrimoniului Național
Arhiepiscopia Ortodoxă a Republicii Moldova
Arhiepiscopia Republicii Moldova în Zonă

ICOANA CASEI
Colecția Petru și Andrei Costin din Republica Moldova
24 februarie – 24 martie 2010

Sala de expoziții "Gheorghe Focșa"
interior - altitudine: 9:00 - 17:00

Șos. Kiseleff nr. 28-30, sector 1, București, telefon: 021 317 91 13, www.muzeul-national.ro

Parteneri:

în acele zile, au avut bucuria de a le descoperi.

Dan Comarnescu

Foto: Ruxandra Magdalena Oprea

Colecția Petru și Andrei Costin

Sentimenti in dialogo

Profund fascinată de Italia, Rodica Fleșariu Marinescu, a fost prezentă în peisajul cultural bucureștean, la începutul acestei primăveri, cu o nouă expoziție dedicată unui dialog fotografic sentimental româno-italian.

Artista-fotograf, curator la Muzeul Țăranului Român din București, nu este la prima activitate de acest gen, întrucât după o primă călătorie în Italia, în 2004, dacă nu mă înșel, s-a îndrăgostit iremediabil de acest spațiu și s-a pus pe studiu temeinic și pe... lucru.

Mai întâi, a publicat la Editura Paideia cartea *Roma – între jurnal și fotografie*, în care se întrebă retoric cum de a putut Roma să o lase să plece și

tot ea își răspunde: „... încet-încet, am înțeles-o. Ea știa cel mai bine că tot lăsându-mă să plec, o voi iubi mereu mai mult și că fiecare nouă despărțire nu însemna decât o reaprindere a dorinței mele arzătoare de a reveni”. Cartea s-a bucurat de un real succes și datorită sincerității totale și a iubirii necondiționate cu care a fost scrisă.

Rodica Marinescu a beneficiat de trei burse de cercetare liberă în arte la Roma, și, în 2005, a absolvit un master în cultură italiană și interculturalitate europeană la Universitatea București, cu o disertație despre Pietro Cavallini, pictor din Duecento.

În februarie-martie 2008 a deschis o expoziție personală de fotografie, *Sentimente*, la Institutul Italian de Cultură din București și tot în 2008 a participat cu două lucrări la concursul internațional de artă fotografică *Artelaguna* de la Veneția.

În februarie 2009 și-a prezentat o altă expoziție de fotografie dedicată din nou Italiei, *Exerciții de feminitate*, în dialog cu pictorița Ana Tzigara-Berza, la Muzeul Țăranului Român.

Biblioteca Centrală Universitară din Cluj-Napoca i-a găzduit, în martie-aprilie 2009, o nouă expoziție de fotografie *Fascinația Romei*, iar Institutul Român de Cultură și Cercetare Umanistică de la Veneția, expoziția personală de fotografie, *Sentimenti in Dialogo*, în noiembrie 2009, care acum a putut fi admirată și pe simezele Institutului „Vitto Grasso” din București.

Sentimenti in Dialogo este o istorie sentimentală în care artista-fotograf poartă un dialog explicit între România și Italia. Fiecare experiență trăită a fost notată într-un jurnal vizual, din care o parte este expus acum – așa cum sublinia dna prof. Ruxandra Demetrescu, rector al Universității de Artă București, care a avut amabilitatea, dar și vădita bucurie de a prefața vernisajul expoziției. În lucrările Rodicăi Marinescu descoperim o Romă subtilă în dialog permanent cu construcții medievale (sau moderne) românești.

Succes după succes și o viață dăruită iubirii!

Amintirea Romei îți va fi întotdeauna ca o rană deschisă... O sete mistuitoare te va arde toată viața și nu va putea fi potolită decât la o nouă întoarcere în orașul Eternității

Alexandru Balaci

Gabriela Tarabega

Tenorul cu inima jumătate italiană, jumătate românească

„Sunt îndrăgostit de România și de români. Dintre toate țările unde am fost, aici m-am simțit cel mai iubit. De aceea, am hotărât să îmbătrânesc aici”. Sunt cuvintele unuia dintre cei mai remarcabili tenori ai lumii, italianul Antonio Furnari.

Antonio Furnari este un bun al patrimoniului cultural mondial. Născut la Catania în urmă cu aproape 70 de ani, maestrul Furnari a scos până acum 42 de albume, vândute în zeci de milioane de exemplare, câștigând două discuri de aur.

Este foarte greu să rezumi o carieră atât de prodigioasă în câteva cuvinte, dar vom încerca să enumerăm cele mai importante momente ale ei.

În 1960, pe când avea 20 de ani, Antonio Furnari a câștigat premiul pentru „Cea mai frumoasă voce italiană”, oferit de Rai. Au urmat concerte în toată lumea. „Nu există loc unde nu am pus piciorul”, a mărturisit artistul. Într-o zi, Ambasada Rusiei Sovietice din Italia l-a contactat și i-a propus să meargă să cânte la renumitul Teatru Balșoi. A acceptat. I-au fost organizate turnee în toate țările sovietice.

În 1965, Antonio Furnari a fost delegat ca prim-solist la Teatrul Constantin Tănase din București. Contractul era pe o perioadă determinată de două luni. A rămas, însă, 13 ani! În 1978, tenorul a plecat în Japonia. Acolo a cântat în toate orașele importante, iar apoi a plecat în America, în Florida, unde a colaborat cu Disney World. Destinul l-a purtat și la New York, lângă prietenul Giuliano Gemma, unul dintre cei mai faimoși actori ai Italiei. Datorită impresarului Biagio Rimmaudo, a participat la unele din cele mai importante show-uri de televiziune.

A plecat, apoi, în Canada, unde a stat opt ani, fiind numit cetățean de onoare al acestei țări. În acest interval, a participat la Festivalul de la Napoli, cu o piesă scrisă de Lino Bamfi.

Istoria s-a repetat în 1998. Venit pentru o scurtă vizită în România, după un turneu întreprins alături de unii dintre cei mai îndrăgiți artiști ai noștri, precum Dan Spătaru sau Sofia Vicoveanca, Antonio Furnari a rămas aici. De ce? Ne-a spus artistul: „Nu m-au mai lăsat să plec”. Desigur, nici el nu a mai dorit să plece.

De curând, Antonio Furnari a făcut un gest deosebit, cesionând Asociației Italianilor din România drepturile de autor pentru două din albumele sale.

Antonio Furnari: Am lansat trei piese celebre în România

Rep. *Domnule Furnari, ce anume v-a determinat să faceți această donație pentru RO.AS.IT.?*

A.F. Consider că Asociația Italianilor din România îi reprezintă pe toți italienii de aici. Ajutând-o, ajut întreaga comunitate. Este nevoie de fonduri pentru desfășurarea activității și îi invit pe toți, italieni și români deopotrivă, să cumpere aceste CD-uri, pentru că vor găsi pe ele niște piese cu adevărat deosebite.

Rep. *Mai păstrați legătura cu Italia?*

A.F. Desigur! Merg în Italia, cel puțin o dată la două luni. Familia mea este stabilită la Roma. Acolo am soția, pe Mara Grossu, româncă, pe care am cunoscut-o în anii 60, când am venit pentru prima oară în România. Am și trei copii: un băiat și două fete. Vincenzo este ofițer de poliție, Rosandra este doctor stomatolog, iar Veronica este profesoară de filosofie.

Rep. *Ați amintit de prima venire în România. Ce amintiri păstrați de atunci?*

A.F. Sunt foarte multe amintiri... Este, însă, ceva cu care mă mândresc în mod deosebit. În perioada 1968-1969, pe când realizam un program de varietăți alături de Tudor Vornicu, eu am fost cel care a lansat aici trei piese celebre: *Che sara*, *Rose rose* și *L'immensita*. Nu auzise nimeni de ele, din cauza Cortinei de Fier.

Rep. *Nu ați avut probleme cu regimul comunist în acele vremuri?*

A.F. Eram apreciat și atunci, așa cum sunt apreciat și acum. Eu sunt artist, nu fac politică. Am vorbit și cu fostul președinte Ion Iliescu și cu actualul președinte Traian Băsescu. Muzica este un lucru care ne unește pe toți.

Rep. *Ce părere aveți despre muzica din ziua de astăzi de la noi?*

A.F. Observ că, în România ca și în Italia de altfel, s-au întors melodiile. Lumea ascultă din nou muzică de calitate, după ce, un timp, au fost la modă manelele sau alte genuri comerciale. Simt asta în fiecare seară, la restaurantul „Terasa Doamnei”, acolo unde cânt. Ca interpret, cel mai mult îl apreciez pe Mihai Trăistariu, iar dintre interprete îmi place Luminița Anghel. De asemenea, cred că Ovidiu Comornic este un compozitor foarte bun.

Victor Partan

ANTONIO FURNARI

Chemarea... de peste mare

Povești pe strada Libertății

Interviu cu Natalia Pesamosca

Si acum, în liniștea nopții de vară, dacă stai în curte sub bolta de viță, poți să asculți valurile mării. Undeva, pe strada Libertății din Constanța, astăzi, doar libertatea imaginației doamnei Natalia Pesamosca, aduce în memorie povești de mult apuse... La câțiva pași, nestingherită odinioară de blocurile comuniste sau vtile moderniste post-revoluționare, se întindea liberă, marea. Casa familiei de origine italiană, Pesamosca, a rămas la fel, dar este foarte tristă. Nu se mai aude chemarea canzonetei.

– Noi, copiii (povestește doamna Natalia), aveam toată plaja de la „Trei Papuci” la dispoziție, de la Tataia până la Mamaia. Iar fratele meu, un atlet la înfățișare, parcurgea înot toată această distanță. Eu am fost o fricoasă. Nici în dudul de acasă nu mă cățăram să mă joc cu copiii. Nu am sărit un gard în viața mea... Am locuit 40 de ani la Brașov cu soțul și fiul meu, Emil. Am venit acum doi ani pentru câteva zile, aici, m-am împiedicat în casă, mi-am rupt femurul și... am rămas imobilizată la pat. Firul vieții mele s-a înnodat din nou cu vuietul mării.

Cei doi frați, binecunoscutul medic în chirurgie infantilă, Alexandru Pesamosca, de la Spitalul de copii „Marie Curie” din București și sora sa, Natalia Pesamosca, cea care a îmbrățișat lumea cifrelor, se simt legați, prin fire nevăzute, de acest loc unde au văzut lumina zilei. O odaie mare, un pat și un televizor. Pe un perete, fotografiile buni-

cilor și ale părinților. Lacrimi în glas și amintiri... în privire.

– Tatăl meu a făcut războiul din 1914 ca voluntar în Italia. Ce părinți a avut! Vă dați seama ce patriotism! România nu era în război și și-au trimis copiii să lupte pentru Italia. Pentru a obține cetățenia italiană am fost pe urmele lor. M-am dus la Arhivele Statului Italian și am primit un fel de foaie matricolă. De când s-a înrolat tata ca voluntar și până în 1954. Era la zi! În Primăria din Udine. E uluitor! El era, totuși, născut în spațiul românesc (la Siliștra, înainte de a fi cedată Bulgariei).

– Dar bunicii?

– M-am dus la Gemona. Gemona a fost un oraș care în perioada cutremurului nostru din 1977 a fost și el aproape complet distrus de un seism. La Primăria actuală am găsit la adresa unde a locuit bunicul: „Sandro Pesamosca, Gemona, Provincia di Udine, nato 1894”. A trăit 89 de ani bunicul meu. Am în odaia cealaltă, deasupra patului, fotografii cu bunicul, bunica și fratele tatei care a murit tânăr. Era pasionat de ciclism. A făcut congestie pulmonară și s-a prăpădit la 18 ani.

– Cum arătau bunicii?

– Bunicul era frumos, cu mustăcioara răsucită în sus, puțin cam mic de statură. Bunica era o... grăsuță.

– De ce au plecat din Italia?

– Ca imigranți. Întâi, la Siliștra și, după ce s-a cedat Cadrilaterul, s-au mutat la Constanța.

– V-ați născut și ați crescut la Constanța. Care era atmosfera, atât în casă cât și în oraș? Se simțea spiritul italian?

– Țin minte și acum că am primit o palmă de la tata care povestea ceva despre un italian „de-al lui”. I-am spus: mai lasă-mă în pace cu italienii tăi!

– Câți ani aveți?

– Eram mare, eram la liceu. Dar, deși învățam la Școala italiană nu aveam, încă, conștiință de Italian... nu simțeam, nu aveam nimic, încă, de italian, în mine. Noi doi, fratele meu și cu mine, am făcut școala italiană. Știm italiana gramatical, nu vorbim după ureche.

– Cum vă simțeți la această școală? La Casa d'Italia?

– Superb! Italienii nu plăteau taxe. Taxa era foarte mare, iar colegile mele proveneau din familii înstărite, de medici sau avocați, cu multă educație. Ați fost să vedeți cum au lăsat să se ruineze această casă cu stil și tradiție în acest oraș? Păcat! Noi învățam de la ora 7,00 la 11,00 în limba italiană, apoi, în limba română. Cum învățam româna, așa și

Sus – Familia Pesamosca la iarbă verde cu prietenii

Stânga – Natalia la căsătorie

Natalia Pesamosca, 2009

Natalia Pesamosca cu tatăl ei

italiana. Făcându-ne mari am început să simțim că suntem italieni...

– Cum anume?

– Cum să vă spun? Bunicul meu era foarte patriot. Dacă și-a trimis el copiii să lupte ca voluntari în Italia când nu era obligat... În familie erau seri speciale. Se cânta, se povestea. Dopo lavoro se mergea, de două ori pe săptămână, la Casa d'Italia. Toți italienii se întâlneau acolo. Dansau, făceau recitaluri. Era locul punctual, nucleul, magnetul care îi atrăgea. Ar fi interesant de aflat ce s-a întâmplat cu arhiva acestei Casa d'Italia. În perioada dinaintea repatrierii erau în jur de 15 familii, numeroase.

– Am aflat că au fost foarte mulți antreprenori italieni, aici, în Constanța.

– Există o mulțime de construcții care poartă semnătura lor. De asemenea, și monumente funerare în cimitirul orașului. Viața se concentra în jurul Casei d'Italia și a Bisericii Catolice.

– Mergeați de sărbători cu părinții la biserică?

– Cu părinții, nu. Mama era ortodoxă, din părțile Făgărașului. Mergeam în fiecare duminică, însă, cu școala. Fratele meu chiar a slujit acolo, ca toți copiii.

– Ați transmis spiritul italian fiului și nepotului dumneavoastră?

– Fiului meu Emil, da! Este medic lângă Brașov. Are și cetățenie italiană. Nepotul, este cu un contract în S.U.A. Nu știe italiana, dar își dorește să se apropie mai mult de cultura străbunicilor săi.

– Mai aveți rude în Italia?

– Când m-am dus în „recunoaștere” am găsit o mulțime de veri și verișoare. În Gemona mai sunt câțiva descendenți, dar sunt foarte bătrâni și nici nu vor să ne recunoască. De exemplu, am o verișoară din partea unei surori a bunicului. Când am ajuns la ea, a spus că nu are nici o rudă în România. Era supărată, îi murise un copil, dar, oricum, nu a vrut să mă primească. Niște mari bogătași. Se temeau probabil că am venit după moșteniri... Ce să vă spun... Moștenirea este în noi. Este cea pe care o purtăm, din generație în generație, în inimile noastre!

Și-au dat mâna la Institutul Italian de Cultură din București:

Poezia și Gloria

În perioada 10 - 25 februarie, Institutul Italian de Cultură din București a găzduit superba expoziție „Poezia și Gloria. Eneida de Virgiliu în gravurile lui Bartolomeo Pinelli (1811)“.

Expoziția, prefătată de directorul Institutului, prof. Alberto Castaldini și Rodolfo Signorini, membru al Accademia Nazionale Virgiliana din Mantova, a fost vernisată în toamna anului trecut la Mantova, la Biserica S. Maria della Vittoria.

Acum a fost expusă, pentru prima dată în România, o serie de cincizeci splendide gravuri originale realizate de Bartolomeo Pinelli pentru „Eneida“ de Virgilius, considerată epopeea națională a romanilor. Prestigioasa operă, în traducerea lui Clemente Bondi, originar di Parma, cu gravurile lui Pinelli, a fost publicată la Roma în anul 1811.

Artistul Bartolomeo Pinelli (1781-1835), născut la Roma, a fost cel mai de seamă ilustrator al Romei antice, un desenator de mare talent,

capabil să anime personajele textelor clasice, conferindu-le sentimente și emoții autentice.

Ideea unei expoziții care să conjuge măreția celui mai mare poem epic al romanității și autorului său, cu frumusețea operei gravurului roman Bartolomeo Pinelli, unul dintre cei mai extraordinari ilustratori ai lui Virgiliu, s-a născut din colaborarea Asociației Amici di Palazzo Te și a Muzeului Mantovani, sub patronajul Accademie Nazionale Virgiliana. De aici, după cum sublinia prof. Castaldini, a venit și propunerea ca evenimentul care a marcat închiderea expoziției de la București, curator Arianna Sartori, să aibă caracteristicile unei rafinate calități culturale, materializate într-un excelent recital susținut de doi tineri interpreți: Ksenija-Aleksandra Vukadinovic (pian) și Mihai Cocea (violă). Cu virtuozitate, cei doi instrumentiști au încântat asistența cu câteva piese clasice: *Notturmo* de Beethoven, *Scherzo* de Brahms, *Konzertstück* de Enescu și *Grave* de Benda.

Bartolomeo Pinelli,
gravură color reprezentând
pe Eneas și Tibru

MISTERE VENEȚIENE,

E.S. Mario Cospito, Ambasadorul Italiei la București, a oferit miercuri 10 martie a.c., la reședința sa, o cină de caritate în beneficiul Fundației „Parada”, care de ani buni se dedică protecției tinerilor și copiilor străzii.

Misiunea Fundației „Parada” este re/integrarea socială completă și stabilă a persoanelor cu risc de excludere socială, prin folosirea unui demers participativ, prin care beneficiarii serviciilor sunt la început partenerii Fundației și, apoi, actorii propriei dezvoltări personale și ai propriei vieți.

În prezent, Fundația colectează fonduri pentru construirea unei școli pentru acești năpăstuiți ai soartei, școală care va reprezenta o formă alternativă de învățământ, capabilă să le ofere și lor o șansă, prin educație, la o viață normală. Inițiativa este agreată și de Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, care ar urma să-și dea avizul necesar pentru funcționare.

Seara a fost agrementată de un narator, în persoana scriitorului și jurnalistului Alberto Toso Fei, care a condus publicul printr-o Veneție secretă și misterioasă, însoțit fiind de muzica suavă a unui flautist. Prin Veneția, deoarece specialitățile oferite la cină erau la rândul-le misterioase bucate din regiunea Veneto. Ca și bucătarul, de altfel.

Programul a inclus și o tombolă, care s-a bucurat de un deosebit succes. Rolul de moderator al serii a fost jucat, cu distincție, chiar de dl. Ambasador.

Impresionant a fost faptul că, deși, traversăm o criză economică serioasă, nu puțini au fost aceia care au răspuns invitației E.S. Mario Cospito printr-un gest filantropic. La serată au participat numeroși întreprinzători italieni și oficiali români, printre care s-a numărat și domnul deputat Mircea Grosaru, reprezentantul minorității italiene în Parlamentul României.

Franco Midiri

Cantautorul italian Franco Midiri, cunoscut pentru succesul său de anul trecut de la Sanremo, unde la „Festival della Melodia“, a câștigat marele premiu al festivalului cu piesa „E! Sai che cosa c'e”, întreprinde în acest an un lung turneu în România.

El a concertat deja, la Iași și Suceava, bucurându-se de aprecierea publicului, nu numai pentru muzica bună, dar și pentru actele de binefacere care însoțesc spectacolele sale, întrucât, pe lângă latura artistică, turneul are și una umanitară, care promovează susținerea și integrarea în comunitate a persoanelor cu nevoi speciale. Frumusețea și bucuria muzicii fac casă bună cu omenia, cu bucuria de a dărui celor neajutorați o clipă de fericire. Un gest, o mângâiere... spun multe despre sensibilitatea unui om, a unui artist care a înțeles că arta poate fi o alinare pentru orice nefericire, pentru a uita chiar și numai pentru două ore, – atât cât durează spectacolul oferit de Franco Midiri, – de tristețe, de neputință și de necazurile cotidiene.

Două ore a durat și spectacolul de la Suceava la care au participat numeroși spectatori, la fel ca și la concertul de la Iași, dovadă că publicul din nordul țării a fost deja cucerit de cantautorul italian. Spectacolele au ținută, un decor și o scenografie simplă, dar rafinată, care susțin armonios

cântecele interpretate de Franco Midiri. Turneul continuă cu spectacole în mai multe localități din țară, astfel: 10 aprilie - Arad, la Teatrul „Ioan Slavici”; 17 aprilie – Deva, Casa de Cultură a Sindicatelor; 24 aprilie – Timișoara, Casa de Cultură a Sindicatelor; 1 mai – Constanța, tot la Casa de Cultură a Sindicatelor; 15 mai – Galați, la Teatrul Muzical; 29 mai – Brăila, Teatrul „Maria Filotti”; 5 iunie – Focșani, la Teatrul Municipal; 12 iunie – Botoșani, Teatrul „Mihai Eminescu”.

Seria spectacolelor va fi întreruptă în perioada vacanței de vară, urmând să fie reluată în lunile octombrie, noiembrie și decembrie la: Craiova, Turnu Severin, Cluj-Napoca, Brașov, Tg. Mureș, Piatra Neamț, la date ce vor fi anunțate ulterior.

În afara programului de turneu deja stabilit, artistul a fost invitat pentru un concert, în data de 1 iunie, la Bacău.

Particularitatea acestui proiect este dată și de faptul că în scop umanitar, Fundația „Alături de voi – România”, este partener al artistului la realizarea turneului, după cum a informat dra Carmen Botezatu, directorul de imagine și purtătorul de cuvânt al lui Franco Midiri, și care a precizat că fiecare eveniment va fi precedat de o conferință de presă și chiar de minirecitaluri, în câteva orașe.

Franco Midiri își va încheia turneul spre finele anului, cu „un megaconcert” la

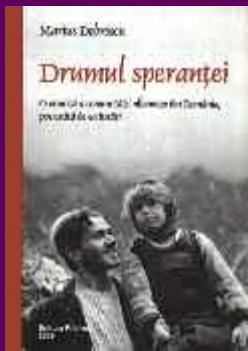
București, la care-și vor da concursul și invitați de seamă din lumea muzicală italiană.

Îi dorim mult succes cantautorului, pe tot parcursul acestui turneu, și o carieră artistică strălucită în continuare.

Sperăm că România va fi o bună rampă de promovare, dar și de câștigare a notorietății, pe care dăruitul artist o merită în această frumoasă, dar dificilă meserie.

Ioana Grosaru

Drumul speranței

Este cât se poate de îmbucurător faptul că tot mai multe etnii trăitoare în România își scriu istoria căutând prin acest demers să-și recupereze propria istorie și tradițiile, să-și explice cauzele emigrării lor, să rememoreze vicisitudinile istoriei care le-au determinat să-și părăsească țara natală și să-și găsească o patrie adoptivă, pe care cu timpul și-au asumat-o și la edificarea căreia au contribuit cu prisosință.

Iată că după volumul ce prezintă succint istoria minorităților naționale din România, au apărut cărți despre etnicii armeni sau evrei din România, iar acum cartea lui Marius Dobrescu vine să prezinte „o părticică din biografia comunității albaneze”, după cum afirmă autorul însuși. *Drumul speranței. O cronică a comunității albaneze din România, povestită de ea însăși*, este în viziunea autorului o biografie a acestei comunități, ...dar și o autobiografie, iar titlul simbolic, sugerat chiar de unul dintre urmașii foștilor imigranți, vizează România, adevărat tărâm al făgăduinței și atât de primitiv cu precădere în perioada interbelică și după 1990, pentru imigranții albanezi, alungați de sărăcia și vitregiile sorții din ținuturile natale sau din Kosovo, Macedonia și alte teritorii locuite de aceștia.

Apărut la Editura *Privirea* a Asociației Liga albanezilor din România, volumul, aflat la cea de a treia ediție, stârnește interesul prin bogăția și varietatea informațiilor provenind de la un impresionant număr de interlocutori, de profesii și vârste diferite, privind istoria devenirii

comunității albaneze din România, personalitățile trecute sau contemporane ce au marcat ambele țări... obiceiurile și tradițiile deloc uitate.

Uneori întrebările se repetă, ca de pildă cele privind amintirile despre locurile nașterii și ale copilăriei, obiectele aduse din Albania sau, invers, ce s-ar duce cu sine la o eventuală plecare din România... Uneori și răspunsurile sunt similare, un fel de variațiuni pe aceeași temă, dar toate de un farmec aparte, cu o ușoară sau mai pronunțată nostalgie după locurile de origine – personale sau ale părinților, bunicilor, străbunicilor... după aromele îmbietoare ale plăcintelor, înghețatei sau baclavalelor.

Sunt surprinse aspecte ale zonelor turistice – vechiul Berat, „orașul cu o mie de ochi”, ale urbei moderne, dar și ale satului tradițional albanez cu ritualurile și sărbătorile lor, ale vieții de familie, în care tradiția impune respectul nu numai față de părinți, dar și față de cel mai mare, fie el frate, văr sau vecin, cu o casă mereu primitoare – „Casa albanezului este a lui Dumnezeu și a oaspetelui”.

Capitole distincte înmănunchiază evocări – pagini de memorialistică, de istorie, precum și documente și mărturii despre istoria comunității albaneze din România, despre relațiile diplomatice româno-albaneze din anii 1913 -1939 sau despre înființarea Institutului de Studii Sud-Est Europene.

Este o carte care se citește cu interes și plăcere. Nu o ratați! (Elena Bădescu)

Veneti in Romania

Recent, în Sala de conferințe a Accademiei di Romania din Roma a avut loc prezentarea volumului *Veneti in Romania*, publicat în 2008, de către Longo Editore din Ravenna într-o serie în care apăruseră anterior studii despre emigrația din regiunea Veneto în SUA, Africa de Sud, Elveția, Australia și Benelux.

Semnatarii volumului sunt – Roberto Scagno, profesor de limbă și literatură română la Universitatea din Padova, principalul specialist italian în opera și gândirea lui Mircea Eliade și traducător al acestuia în italiană, Paolo Tomasella, arhitect preocupat de istoria arhitecturii și Corina Turcu, doctor în istorie. În cadrul emigrației din regiunea Veneto în ultima treime

a sec. XIX, un capitol important, dar încă insuficient explorat, privește țările din Europa Centrală și de Est, unde emigrația venetă a jucat un rol major în crearea infrastructurilor rutiere și feroviare și în construcțiile publice. În România, privită ca „sora latină din Orient”, din provinciile venete au sosit muncitori specializați cât și artiști și alți oameni de cultură, ingineri, arhitecți, industriași, numărul noilor veniți sporind mai ales în perioada interbelică, dar întrerupt brutal în 1948.

În volum sunt publicate și contribuții care privesc dezagregarea comunității italiene din România, exodul unor italieni și asimilarea forțată a celor rămași.

20 de limbi minoritare protejate prin lege în România

Multilinguism și limbi minoritare în România – studiul lingviștilor Nicolae Saramandu și Manuela Nevaci abordează aspecte importante ale problematicii actuale privind minoritățile naționale din Europa, cu referire îndeosebi la politica României în acest domeniu și aplicarea prevederilor celor mai importante documente oficiale ale Consiliului Europei privind minoritățile naționale și promovarea limbilor minoritare: *Convenția-cadru pentru protecția minorităților naționale*, ratificată de România la 11 mai 1995 și *Carta europeană a limbilor regionale sau minoritare*, ratificată la 24 octombrie 2007.

În prezent, în Europa sunt 42 de limbi oficiale sau co-oficiale, considerând bosniaca, croata și sârba limbi oficiale distincte.

Pe baza unei ample documentări privind patrimoniul lingvistic european atât din materiale oficiale, cât și din lucrări de specialitate și din date furnizate de către utilizatori ai limbilor minoritare, autorii prezintă multilinguismul, definit ca *folosire alternativă a mai multor limbi și a mai multor sisteme lingvistice*, corelat cu existența minorităților naționale și a limbilor acestora.

Se vorbește despre multilinguism cu diversele sale tipologii – după variate criterii de natură sociologică, psihologică, lingvistică și, de asemenea, despre apariția la un multilingu a unei anume schimbări de cod, *code switching*, concept care desemnează capacitatea individului de a trece de la o limbă la alta, de la un dialect la altul sau de la un stil la altele în cursul aceleiași conversații.

Relevantă este și identificarea factorilor sociali și instituționali care pot facilita continuitatea folosirii unei limbi și care crează condițiile necesare pentru o utilizare pe scară mai largă, principalii factori fiind: familia, educația și comunitatea, alături de cadrul instituțional și legal în care limba respectivă este folosită.

De apreciat și analiza situației în care se află anumite limbi regionale și minoritare, pe baza unor rapoarte pe tema acestor limbi, o actualizare a studiului care să includă limbile română și bulgară, devenite limbi oficiale ale UE în 2007, fiind în curs. Din cele 42 de limbi oficiale ale Europei, în Uniunea Europeană sunt

recunoscute 23, dintre care unele vorbite la scară mondială. Pe lângă acestea, din patrimoniul UE mai fac parte alte 60 de limbi, vorbite în anumite regiuni sau de anumite grupuri. Conform *Cartei europene a limbilor regionale și minoritare*, limbile regionale sau minoritare reprezintă limbile „folosite în mod tradițional într-o anumită zonă a unui stat de către cetățenii aceluși stat care constituie un grup numeric inferior restului populației statului și diferite de limba oficială a aceluși stat.”

UE recunoaște legătura strânsă dintre limbă și identitate, precum și faptul că limba reprezintă expresia cea mai directă a culturii, motiv pentru care politicile lingvistice au fost elaborate astfel, încât să respecte diversitatea lingvistică, să promoveze multilinguismul și când e necesar, să protejeze limbile aflate în pericol.

Sunt relevante considerațiile privind limba română și cele 4 dialecte ale ei: *dacoromâna* – singurul dialect care și-a creat o variantă standard, *româna literară*, folosită ca limbă de stat în România și R. Moldova; *aromâna*; *meglenoromâna* și *istoromâna*, cu sublinierea că România este una din țările europene cu un patrimoniu lingvistic foarte bogat, având în prezent 20 de limbi minoritare protejate prin lege. În acest sens, studiul cuprinde un capitol care analizează cele 10 limbi care beneficiază de *protecție generală*: albaneză, armeană, greacă, italiană, idiș, macedoneană, poloneză, romani, ruteană, tătară, precum și alte 10 care beneficiază de *protecție sporită*: bulgară, cehă, croată, germană, maghiară, rusă, sârbă, slovacă, turcă, ucraineană. De menționat că prezentarea fiecărei limbi se încheie cu câteva date despre respectiva minoritate etnică din România.

Partea finală a studiului conține evaluări ale gradului de utilizare/vitalitate a limbilor minoritare din România, cu specificarea structurilor de învățământ cu predare în limba maternă, alături de recomandări și propuneri pentru promovarea acestor limbi în domenii esențiale – educație, mass-media, cultură, administrație, justiție, viață economică și servicii.

ITALIANUL DIN BUHUȘI

↑ ți trebuie atât de puțin ca să fii fericit... O căsuță cu de toate, o grădină cu plante aromatice și cu flori, o soție iubitoare și mulți, mulți prieteni, cu care să împarți modestele tale vise.

Luigi Gianmatteo îmi mărturisea la prima noastră întâlnire că a venit în România, pentru că aici se simte foarte bine, aici și-a găsit liniștea și are o soție minunată, pe care o adoră. „Este cea mai bună femeie pe care am cunoscut-o. Am lăsat rudele și prietenii de acasă, pentru că am știut că aici, lângă soția mea, o să-mi fie bine”, îmi spunea el.

Acesta este adevăratul motiv pentru care italianul Luigi Gianmatteo, care trăiește acum într-o mică localitate din Moldova, la Buhuși, a venit și și-a întemeiat o nouă gospodărie, o nouă familie aici, în România. Sunt mai bine de patru ani de când a părăsit Italia pentru a-și reface viața. Acum este fericit și împăcat. Are o casă îngrijită pe care și-a aranjat-o cum știe el mai bine, așa cum a fost învățat la el, în Italia.

Toată viața a muncit, pentru că nu-i ușor să fii crescător de animale, mai are și acum multe oi, acolo, pe care ar fi dorit să le aducă în România. Nu-i omul care să stea degeaba și pentru că

iubește animalele, și-a amenajat și aici, în curtea din spatele casei, o mică crescătorie de iepuri și de păsări de care îngrijește cu mult drag.

Nu-i lipsesc italianului nostru nici aromele de acasă. Pentru ca mâncarea să fie condimentată și să fie după gustul lui, și-a adus plante din Italia, (mentă, busuioc, salvie, rozmarin...), pe care le-a răsădit în mica grădiniță din fața casei. Mâncarea trebuie să fie gustoasă, iar soția lui gătește acum și mâncare neaoș românească, dar și după rețete tradiționale italienești, care trebuie să aibă, neapărat, gustul copilăriei lui Luigi. El vorbește cu multă plăcere despre tradițiile culinare de acasă, și mai ales

despre brânză, despre cum trebuie să fie preparată ca să fie bună și gustoasă, despre cum se pregătește parmezziano, fără de care nici o rețetă de spaghete nu se poate concepe. Ne-a făcut și o demonstrație, pe care am savurat-o alături de cei doi soți Gianmatteo.

Ce mai, îi place, se simte bine cu soția lui româncă în mica lor gospodărie. Nu a ținut cont de nimic când a fost să aleagă între a rămâne în Italia sau a se muta definitiv în România. Nici chiar sfaturile celor apropiați nu l-au determinat să renunțe la hotărârea lui, chiar dacă aceasta i-a nedumerit, ei mai sperând că poate, într-o zi, se va întoarce totuși. Aici este, însă, casa lui de acum încolo, aici are familie, și-a făcut prieteni și are cu cine se întâlni la câte o mică petrecere de sărbători sau la sfârșit de săptămână, în momentele de răgaz. Aici este mulțumit și fericit.

Ioana Grosaru

Asociația Italianilor din România (RO.AS.IT.) își exprimă indignarea față de tentativa unor persoane de a intra, prin tehnici subversive, în posesia unor bunuri din patrimoniul etniei.

Am aflat că în școlile din România a fost lansat un concurs prin care elevii cu vârste între 8 și 19 ani sunt invitați să trimită agenției italiene La Fabbrica „mărturii/dovezi – sub formă de fotografii însoțite de scurte explicații/comentarii – în legătură cu prezența italiană/ italienilor în trecut și prezent, în țara lor (...) Sunt acceptate și fotografii vechi (găsite în albumul de familie sau reperate la prieteni ori asociații) (...) Toate fotografiile și textele trimise vor putea fi folosite de organizatorul concursului în vederea publicării sau a expunerii lor, în cadrul expoziției sau în alte

materiale ce pot fi difuzate – în diferite momente ale expoziției – fără ca autorului să-i revină vreo recompensă, inclusiv eventuale drepturi de autor”.

Potrivit statutului de utilitate publică, RO.AS.IT. are autoritatea și datoria de a veghea asupra comunității italiene din România și de a-i apăra identitatea. Fotografiile și documentele care atestă existența străveche a italienilor pe aceste meleaguri reprezintă componente de valoare ale patrimoniului și, implicit, sunt vectori ai identității etniei. De aceea, considerăm că un astfel de concurs nu se poate desfășura fără aprobarea noastră prealabilă și, în acest sens, facem apel la Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului să informeze învățătorii și profesorii despre nelegitimitatea lui.

COMUNICAT

Invitație

Asociația Italianilor din România (ROASIT),

împreună cu

d-na Mihaela Profiriu Mateescu
(artist plastic, icoane pe sticlă)

și dl. Claudiu Simion
(autorul romanului "Să iubești un Înger")

vă invită să participați
la un dublu eveniment:
Vernisajul expoziției de icoane pe sticlă
și lansarea cărții "Să iubești un Înger"

În program, un scurt intermezzo muzical:
Ave Maria (Franz Schubert),
Ave Maria (Giulio Caccini),
Un Giorno Per Noi (Nino Rota)
cu Janina Lorelei Simion, mezzo-sopran.

Evenimentul va avea loc în data de 29 martie 2010 la orele 17:00
la sala Galateca a Bibliotecii Centrale Universitare Carol I,
Str. C. A. Rosetti nr. 2-6

O nouă lege în sprijinul firmelor

Mircea Grosaru
Doctor în drept economic și
comercial, membru al
Comisiei juridice de
disciplină și imunități
a Camerei Deputaților

Din 14 ianuarie 2010, a intrat în vigoare noua Lege, nr. 381/10 dec. 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 870/14 ian. 2010, privind introducerea concordatului preventiv și a mandatului ad-hoc – o soluție concretă pentru firmele aflate în dificultate financiară.

O astfel de lege a mai funcționat în România, cu rezultate eficiente, în perioada 1929 – 1938, acoperind deosebit de dificila perioadă de criză economică dintre 1929 și 1933, de care s-a trecut cu bine, perioadă care nu seamănă nicidecum cu actuala criză despre care, însă, conform previziunilor, vom afla mult mai multe, în această primăvară.

Noutatea o reprezintă faptul că procedura propusă prin lege este una extrajudiciară, rolul instanței competente reducându-se doar la a numi conciliatorul, a judeca cererile debitorului sau ale creditorilor în cursul procedurii și de închidere a concordatului sau mandatului ad-hoc la finalizarea contractului sau la încetarea acestuia, dar și apariția unei alte profesii, cea de *conciliator*.

Legea permite firmelor, printr-un contract cu debitorii, să evite starea de încetare de plăți care ar conduce în mod inevitabil la insolvență.

Propunerea de concordat sau de mandat ad-hoc pornește de la debitor, care

propune un *conciliator*, iar acesta, la rândul-i, propune instanței competente teritoriale, respectiv tribunalului, un plan de redresare.

Termenul limită de adoptare a acestui contract este de 30 de zile de la data propunerii, timp în care tribunalul, prin judecătorul-sindic, va pronunța o încheiere irevocabilă de deschidere a procedurii de concordat preventiv sau mandat ad-hoc, numind un *conciliator*, propus de către debitor.

Din altă perspectivă, legea vine să înlocuiască parțial ceea ce s-a propus prin Legea nr. 85/2006, privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, respectiv reorganizarea judiciară, procedură dovedită practic ineficientă, marea majoritate a firmelor aflate în reorganizare, ajungând aproape inevitabil la același rezultat: insolvența.

Desigur că odată cu adoptarea și intrarea în vigoare a prezentei legi privind introducerea concordatului preventiv și a mandatului ad-hoc, vor trebui modificate și Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, dar și Ordonanța de urgență nr. 86/2006, privind organizarea profesiei de practician în insolvență, ultima aflată deja în dezbaterile Comisiei juridice a Camerei Deputaților, fiind foarte aproape de a fi adoptată.

Sunt convins de rolul important pe care îl va avea

prezenta lege în perioada imediat următoare, dar și de faptul că se va trece, fără discuție, spre o nouă calitate în ceea ce privește lumea afacerilor din România, legea în spiritul ei făcând un pas înainte către buna-credință a celor care activează în această lume, atât de diversă.

Voi reveni cât mai curând posibil cu amănunte referitoare la aplicarea ei și la modul în care, în egală măsură, atât debitorii cât și creditorii vor trebui să contribuie la însănătoșirea unei economii sufocate de practici anticoncurențiale sau de neperformanță.

Centenarul Zilei Mondiale a femeii *Le donne* – Roma

Accademia di Romania din Roma a găzduit în perioada 4 -18 martie, expoziția de pictură *Femei / Le donne* a artistei Barbara Hangan, expoziție dedicată tuturor femeilor cu prilejul centenarului Zilei lor Mondiale (8 martie).

Celebrăm în acest an 2010 - un centenar de când, în 1910, la Conferința Femeilor Socialiste din Copenhaga a fost aprobată o zi internațională, ca zi de sărbătoare a femeilor, dar fără a se preciza o zi anume, pentru a se celebra pacea și câștigarea dreptului la vot de către femei.

Expoziția Barbarei Hangan a prezentat publicului o bogată serie de tablouri inspirate de femei care și-au lăsat amprenta în istoria umanității. Și totuși, după cum aflăm din comunicatul de presă al Accademiei di Romania, puternicele femei pictate de artistă au acel aer melancolic specific spiritului „fin de siècle”, acel abandon aristocratic pe care,

uneori, doar boarea unui zâmbet îl ascunde cu grație. Ochiul lor par să spună că au văzut odată ceva esențial, gesturile lor au pacea celor care au înțeles și știu deja, și de aceea ele vin spre noi învăluite în tăcerea inexprimabilului. Trei dintre portretele expuse o prezintă pe Rita

Levi-Montalcini, laureată a Premiului Nobel pentru Medicină în 1986.

Pentru artista clujeană Barbara Hangan (n. 1 nov. 1974), absolventă a Academiei de Arte „Ioan Andreescu” din Cluj, aceasta a fost o a treia întâlnire cu publicul din Peninsula, după cele două expoziții deschise la Veneția, în anii 2005 și respectiv, 2007.

Românii din zona Grosseto au un jurnal de știri în limba română

Potrivit Agenției Romanian Global News, începând din 10 februarie a.c., Asociația Româno-Italiană „Hora Unirii” din Grosseto beneficiază la Televiziunea Teletirreno Maremma Chanel, de un spațiu de 10 minute de emisie, în cadrul Jurnalului, dedicat comunităților de străini din Provincia Grosseto, acest lucru fiind posibil numai datorită bunei colaborări a președintelui Asociației, dl Lorenzo-Iulian Prundeanu, cu directorul respectivei televiziuni.

Colaborarea celor doi este de lungă durată, Televiziunea Teletirreno Maremma Chanel realizând numeroase transmisiuni dedicate comunității de români din zona Grosseto. Deci se poate?

Teatrul Metropolis la Roma

La invitația Accademiei di Romania din Roma, Teatrul Metropolis a susținut un spectacol, un regal actoricesc, cu „Podu” regizat de Horațiu Mălăele, la Teatro Belli, din centrul istoric al Romei, în seara zilei de 25 ianuarie.

Montat după piesa lui Paul Ioachim „Podul sinucigașilor”, spectacolul prezintă trei personaje – un îndrăgostit (George Ivașcu), un geniu neînțeles (Horațiu Mălăele) și o actriță (Meda Victor) – care se întâlnesc pe calea ferată a unui pod, mânăte de același gând - al încheierii socotelilor cu viața. Dar după ce-și spune fiecare povestea care l-a condus spre acest pod, în pragul disperării, deznodământul este unul fericit, cei trei realizează că nu au motive întemeiate pentru gestul fatal și găsesc înțelepciunea să o ia de la capăt.

„Stranger edition”

Filmul documentar „Magdalena” de Alejandro de la Fuente cu Magdalena Lupu în rolul principal a fost prezentat în avanpremieră la Torino în ziua de 4 martie a.c.

Lansarea a avut loc în cadrul evenimentului cinematografic „Piemonte Movie 2010 – gLocal Film Festival” care dedică cea de-a 10-a ediție a sa, unui argument de mare actualitate: prezența străinilor în Italia – „Stranger edition”.

Potrivit ziarului „Adevărul”, filmul vorbește despre viața conaționalilor noștri din Peninsula, despre speranțele și iluziile lor într-o societate multietnică. După trei ani de pregătiri și o investiție de circa 100.000 de euro, regizorul Alejandro de la Fuente oferă publicului italian un film despre emigrarea românilor, dincolo de stereotipuri și imagini prefabricate. Pelicula reprezintă în viziunea regizorului „cealaltă Românie, de la vest de București”.

Povestea surprinde o altă față a imigrației românești, cea a intelectualilor și a profesioniștilor. În același timp, filmul „Magdalena” pune în lumină drama unei clase sociale ale cărei nevoi sau drepturi sunt ignorate.

Eroina părăsește România în urma unei drame personale, decesul soțului, și pleacă în Peninsula pentru a fugi de umbrele trecutului și a avea o viață mai bună. Magdalena vine în Italia ca profesionistă, după ce a abandonat o carieră de reporter TV, și este nevoită să lupte pentru reafirmare într-un mediu eterogen și plin de prejudecăți. Personajul principal al filmului, sprijinit de importante personaje italiene care cred în potențialul ei, încearcă să dezlege misterul morții unui tânăr român care a căzut în canalizarea orașului Torino chiar în perioada jocurilor olimpice de iarnă de aici, din 2006. Pe măsură ce investigația jurnalistică aduce la lumină noi aspecte ale morții tânărului român, Magdalena își dă seama de proporțiile dramei imigranților și de rolul acestora în societatea italiană. Filmul „Magdalena” are un pronunțat caracter autobiografic, atât în ceea ce privește regizorul, cât și eroina. Toate personajele sunt reale, iar ficțiunea este minimă în desfășurarea intrigii.

Biserică românească la Veneția

După Roma, Bari și Verona, comunitatea ortodoxă română din Italia a înregistrat un alt mare succes. Astfel, la Veneția, Consiliul comunal a aprobat concesionarea unui teren, cu o suprafață de 8500 mp, pe care urmează să se construiască o biserică ortodoxă și un centru cultural. Cel care s-a ocupat de obținerea terenului și va supraveghea și ridicarea centrului este preotul Avram Matei, parohul Bisericii „Sfânta Lucia” din Veneția-Mestre. Cotidianul „Il Venezia” menționează faptul că aprobarea terenului se datorează în primul rând președintelui consiliului local din Veneția, Renato Boraso, candidatul cu cele mai multe voturi obținute la precedentele alegeri administrative, precum și consilierului cu probleme de urbanistică, Gianfranco Vecchiato. După cum afirmă părintele Matei „organizarea comunității a început în toamna anului 2002, când la solicitarea credincioșilor și cu binecuvântarea IPS Mitropolitul Iosif, săvârșeam primele slujbe la Veneția. Comunitatea număra atunci aproximativ 50 de persoane și a reușit să încheie cu Trenitalia un contract de închiriere pentru Biserica „Sfânta Lucia” din Veneția-Mestre. De atunci, biserica din Mestre a devenit locul cel mai iubit de românii din zonă. Comunitatea ortodoxă din provincia Veneția este foarte complexă, fiind formată din credincioși proveniți atât din România cât și din Basarabia sau din Ucraina (zona Cernăuțiului). Putem spune cu mare bucurie că în parohia noastră s-a cristalizat o mare unitate de neam, trăindu-se într-o atmosferă de frăție și respect.”

„Consulat itinerant” în Italia

Pentru a veni în sprijinul concetățenilor noștri care trăiesc și muncesc în Italia și al căror număr este, evident, tot mai mare, datorită sărăciei din ce în ce mai accentuate și a șomajului în creștere din România, Ministerul Afacerilor Externe a demarat încă din 2009 Programul „Consul itinerant”, în cadrul căruia reprezentanții ai Secției Consulare din cadrul misiunii diplomatice române în Italia se deplasează în diferite localități unde există comunități importante de români, pentru a le oferi asistență și servicii consulare.

Ambasada României la Roma a recomandat tuturor cetățenilor români care solicită servicii consulare, să se prezinte cu documentele de identitate/călătorie și/sau stare civilă în original și fotocopie. Persoanele care solicită procuri pentru eliberarea cărții de identitate românești trebuie să se prezinte cu patru fotografii identice, color, de dată recentă și dimensiuni specifice.

Pentru a putea beneficia de serviciile oferite, cei interesați au nevoie de o programare prealabilă, care poate fi obținută de la Secția Consulară a Ambasadei României de la Roma.

Pentru anul 2010, programul „Consul itinerant” vizează: Catania (26/27 februarie), Olbia (19/20 martie), Palermo (aprilie/mai), Olbia (septembrie), Reggio Calabria (noiembrie).

O inițiativă pe cât de laudabilă, pe atât de necesară. Concetățenii noștri trebuie să știe că nouă ne pasă!

Sărbătoarea Mărțișorului

Românii trăitori în Italia ca și italienii trăitori în România și-au dorit dintotdeauna să transfere în patria lor adoptivă, pe care au ales-o de voie sau de nevoie, o parte din tradițiile lor de acasă, tradiții care țin de identitatea lor culturală, pe care nu și-o pierd nici la un secol de la strămutare.

În acest an, parcă mai mult ca oricând, românii din Peninsula au simțit nevoia să răspundă chemării primăverii printr-o serie de manifestări dedicate Mărțișorului, gingașul mesager – simbol al anotimpului când întreaga natură se trezește din somnolența iernii.

De la Baluri ale Mărțișorului, precum cel organizat la Torino, la spectacole ce au etalat pe scenă o întreagă colecție de costume populare românești – cel de la Milano de exemplu, oferit sub patronajul Consulatului Român din localitate, conaționali noștri s-au bucurat și de alte petreceri de la care nu au lipsit vinul de viață lungă și preparatele culinare românești.

Și la Civitavecchia (localitate cu puternice rezonanțe romantice pentru orice român care-l iubește pe Mihail Sebastian și al său „Joc de-a vacanța”), această sărbătoare a fost implementată, la inițiativa Parohiei Ortodoxe Române din acest orașel.

Între 28 februarie și 1 martie, în incinta

Centrului Comercial „La Scaglia” din Civitavecchia, un grup de consilieri parohiali a oferit mărțișoare (potrivit tradiției românești),

însoțite de flori de mimoză

(potrivit tradiției italiene) și un pliant în limba

italiană în care se povestea semnificația mărțișorului,

vestitor al primăverii, al unui început de viață nouă, al unei speranțe de mai bine.

Acțiunea a continuat duminică, 7 martie la Spitalul „San Paolo”, unde întreg personalul feminin al spitalului, dar și pacientele au primit o orhidee și un mărțișor. În aceeași zi, la biserică, după terminarea slujbei, fiecare credincioasă a primit câte o garoafă.

Imaginați-vă ce lucru minunat li s-a întâmplat acestor oameni și ce minune ar fi dacă acest gest simplu și omenesc s-ar extinde în toate localitățile italiene în care există comunități românești!

E
N
T
O
N
S

ASOCIAȚIA ITALIENILOR DIN ROMÂNIA **RO.AS.IT.** STR. LIPSCANI NR. 19, etaj 1, 030031 BUCUREȘTI

TEL./FAX: 021 313 3064

WWW.ROASIT.RO